

Arrest

nr. 129 112 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 17 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 20 maart 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Aan de verzoekende partij werd op 20 maart 2013, met kennisgeving op 4 april 2014, een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 17 maart 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP'en verwijzen naar de pleidooien in de zaken met volgnummers 14, 15 en 16. Tweede VzP stelt tevens dat zij sinds vier jaar in België verblijven, dat zij twee minderjarige kinderen hebben en dat zij – gezien de huidige situatie – bang zijn terug te keren naar Oekraïne. (...) VzP'en onderstrepen het schrijnend karakter van de zaak: de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. kan omwille van het inreisverbod niet meer worden onderzocht.”

In de pleidooien in de zaak met volgnummers 14, 15 en 16 stellen de verzoekende partijen het volgende:

“VzP stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. kan worden ingediend vanuit een onwettig verblijf. VzP stelt verder dat een inreisverbod om humanitaire redenen kan worden opgeheven. Volgens VzP werden humanitaire redenen aangevoerd waar in de bestreden beslissing evenwel niet op werd geantwoord. VzP stelt ten slotte dat een inreisverbod geen beletsel vormt voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. en verwijst in dit verband naar het arrest nr. 72 792 van RvS”.

En: “VzP’en stellen tevens dat “de vlag de lading moet dekken” en dat het begrip ‘inreisverbod’ impliceert dat men het land heeft verlaten en dat men niet meer mag terugkeren, het gaat over een binnenkomst.”

2.3 Waar verzoekende partijen aangeven van mening te zijn dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland, wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

De verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden waar zij aangeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod en dat de humanitaire redenen die hierin werden aangevoerd deze impliciete opheffing verantwoorden. Met dit betoog gaan de verzoekende partijen er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet worden ontnomen. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

2.4 Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat er humanitaire redenen werden aangevoerd, maar dat de bestreden beslissing hier niet op heeft geantwoord, herhaalt de Raad dat de verwerende partij niet diende te antwoorden op de aangevoerde elementen in de aanvraag, aangezien de verwerende partij, zoals er reeds op werd gewezen in de beschikking van 23 juni 2014, niets anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

2.5 Wat de verwijzing naar het arrest van de Raad met nr. 72 792 van 6 januari 2012 betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. Verder wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij zich *in casu* in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevinden als in de zaak waarnaar zij verwijzen. In het voornoemd arrest gaat het om een zonder voorwerpverklaring van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond van een aan de verzoekende partij afgeleverd terugkeerverbod opgenomen in een ministerieel besluit tot terugwijzing waarbij het aan haar verboden wordt het Belgische grondgebied te betreden voor 10 jaar aangezien zij de openbare orde heeft geschonden. Die beslissing werd vernietigd door de Raad nu de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schond door de door de verzoekende partij naar voor gebrachte elementen bij zijn aanvraag op grond van 9bis van de

vreemdelingenwet niet in overweging te nemen en deze elementen voldoende bewijzen betroffen die wijzen op een reclassering en op voldoende nauwe banden met België. *In casu* tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevinden, maar beperken zich tot het louter verwijzen naar dit arrest ter terechtzitting.

2.6 Wat de kritiek van de verzoekende partijen betreft aangaande het begrip “*inreisverbod*”, verwijst de Raad naar de duidelijke definitie uit artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet die stelt dat: “*8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;*”. De definitie wijst er duidelijk op dat zowel de toegang tot als het verblijf op het grondgebied verboden worden met de afgifte van een inreisverbod.

2.7 Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting wijzen op het feit dat zij sinds vier jaar in België verblijven, twee minderjarige kinderen hebben, en gezien de situatie in Oekraïne bang zijn ernaar terug te keren, merkt de Raad op dat deze elementen niet in het verzoekschrift werden aangevoerd. Hierbij dient te worden herhaald dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie uitmaakt en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, reeds in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). De verzoekende partijen maken niet aannemelijk, en de Raad kan dit ook niet vaststellen, dat bovenvermelde elementen niet reeds in het verzoekschrift *d.d.* 22 april 2014 konden worden ontwikkeld. Deze elementen kunnen derhalve niet dienstig slechts voor het eerst worden opgeworpen op de terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen.

2.8 Gelet op voorgaande vaststellingen maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de vaststellingen uit de beschikking onterecht zijn. Zodoende brengen zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET